

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กทม.

เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๐

นันทเศรษฐี

วันนี้คนก็มาก ถ่ายบาตรดูเหมือน ๑๓๐ หรือ ๑๔๐ บาตร เมื่อเข้านี้ ของมาก
ทุกวัน ๆ วัตถุทานที่ท่านทั้งหลายบริจาคมาน้อยเป็นบุญของท่านทั้งหลายเต็ม
หัวใจทุก ๆ ท่าน ส่วนวัตถุทานมีมากน้อยที่เราให้มานั้น เราให้แล้วด้วยความเสีย
สละ ให้แล้วด้วยการหวังบุญหวังกุศล อันนี้เป็นเครื่องหมายของบุญเรา ทานที่เราให้
มานั้นไม่ใช่บุญ เป็นเครื่องหมายของการขุดค้นหาบุญ เหมือนจอบเหมือนเสียมนั้น
แล จอบเสียมขุดค้นหาน้ำ น้ำไม่ใช่จอบไม่ใช่เสียม จอบเสียมไม่ใช่ น้ำ วัตถุทานต่าง
ๆ ไม่ใช่บุญ บุญไม่ใช่วัตถุทานนี้ แต่เกิดขึ้นจากวัตถุทานขุดค้นขึ้นมาเช่นเดียวกับ
จอบเสียมที่ขุดค้นน้ำขึ้นมา ให้เราได้อาบดื่มใช้สอยตามสะดวกสบายนั้นแล

ท่านจะฉันทให้ได้มากน้อยนั้นมันเป็นเรื่องของท่าน การให้ทานเป็นเรื่องของ
เรา ได้ให้แล้วด้วยความเสียสละและด้วยความเต็มใจของเรา บุญกุศลเต็มหัวอกของ
ท่านทุกคนที่บริจาคมา เราไม่หึงไม่หวง ไม่ห่วงไม่ใย เวลาให้ทานไปแล้วท่านจะเอา
ไปอะไรรันเป็นวัตถุที่เศษเดนจากบุญของเราไปแล้ว บุญของเราได้แล้วในเวลา
ที่บริจาคตั้งแต่ขณะที่คิด ดำริขึ้นมาเป็นบุญเป็นกุศลทุกขณะจิตที่คิดนี่คือบุญของเรา
จนกระทั่งได้ทำการบริจาคสมบูรณ์บริบูรณ์ก็ยิ่งได้บุญกุศลเต็มที่เต็มฐาน ส่วนวัตถุ
ไทยทานมีมากมีน้อยท่านจะเฉลี่ยเพื่อแผ่แจกจ่ายไปทางไหนนั้น มันเป็นเรื่องเศษบุญ
ของเรา วัตถุทานนั้นเป็นสิ่งที่เศษเหลือไปแล้ว ส่วนบุญส่วนกุศลเราได้แล้วทุกคน

บางท่านบางคนก็จะไม่เข้าใจและสงสัยว่าของวัตถุไทยทานมีมากมีน้อยท่าน
จะฉันทให้หมดหรือ ถ้าฉันทไม่หมดแล้วเป็นยังไง เวลามาทำบุญให้ทานก็จะไม่ได้บุญ
ได้กุศล ไม่ใช่อย่างนั้น มันเป็นคนละอย่าง การทำบุญให้ทานเป็นเรื่องของเรา ของที่
จะตกไปจากการเสียสละแล้วนั้นนะ ท่านจะเอาไปทำประโยชน์อะไรก็เป็นเรื่องของ
ท่าน มันพิเศษเป็นเดนเป็นเหลือไปแล้วนั้น ส่วนบุญอันเป็นเนื้อหนังจริง ๆ เราได้
แล้วจากการบริจาคของเรา ให้พากันทำความเข้าใจอย่างนี้

บางท่านก็จะหวงวัตถุทานของตน ว่าบริจาคแล้วกลัวท่านจะไม่ขบไม่ฉันทไม่ใช้
สอยให้ แล้วบริจาคไปแล้วก็ยังหึงยังหวงยังห่วงยังใย อย่างนี้ไม่ได้บุญกุศลเต็มเม็ด
เต็มหน่วย สละไปแล้วต้องเป็นเสียสละ บุญกุศลได้แล้วเต็มหัวใจ วัตถุไทยทานนั้น
จะออกไปตามดินฟ้าอากาศ ไปที่ไหนมันเป็นเรื่องของสิ่งเหล่านั้น ไม่ใช่เรื่องของบุญ
บุญอยู่กับหัวใจของเรา อันนี้เป็นของสำคัญมาก ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้

แล้ววัตถุไทยทานต่าง ๆ ที่ท่านทั้งหลายบริจาคไม่ว่าอาหารการบิณฑบาต ไม่ว่าเงินทองข้าวของที่บริจาคนี้เพื่อประโยชน์แก่โลก หลวงตาก็ได้ทำให้เป็นประโยชน์แก่โลกเต็มกำลังความสามารถด้วยความเมตตา เมตตาจริง ๆ เมตตาโลกไม่ใช่เมตตาธรรมดา เมตตาสิ้นพันครอบฟ้าดินแดนเลยเถียว เพราะฉะนั้นเราไปที่ไหนเราจึงไม่ได้ไปเพื่อโลกามิสใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจากไปเพื่อหัวใจคนเท่านั้น

หัวใจคนนี้เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะหัวใจนี้จะเป็นผู้สืบทอดภพชาติ ต่ำสูงดีชั่วต่าง ๆ นี้จะขึ้นอยู่กับใจ ใจขึ้นอยู่กับบาปกับบุญ ถ้าใครมีบาปมากก็ตกลงให้ไปทางต่ำได้รับความทุกข์ความทรมานมาก ใครมีบุญมีกุศลที่สร้างไว้แล้วผู้นั้นก็มีเครื่องหนุนให้ไปสู่สุคติ คือคติที่ดีงาม คติที่มีความสุขความเจริญ คติที่สมหวังเป็นลำดับไป จนกระทั่งถึงพระนิพพาน เพราะอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลนี้เท่านั้นเป็นของสำคัญ นอกนั้นช่วยไม่ได้ วัตถุดินฟ้าอากาศ ฟ้าแดดดินลมกว้างแคบขนาดไหนไม่มีความหมาย สำหรับที่จะมาหนุนใจหรือเหยียบย่ำใจของเราให้ได้รับความสุขและความทุกข์ มีบุญกับบาปนี้เท่านั้นเป็นของสำคัญ เราจึงต้องให้ระวัง

เรื่องบาปให้พากันระวังให้มาก ให้เชื่อพระพุทธเจ้า ถ้าไม่เชื่อพระพุทธเจ้าแล้วจะเป็นคนต่อต้านหาญทำ เวลาผลตกลงมาแล้วจะมีแต่บาปแต่กรรม ทาบกันอยู่ตลอดก็ปดตลอดก็กลับ ไม่มีเสร็จสิ้นลงได้ อย่างนี้เรียกว่าคนต่อต้าน ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าท่านสอนว่าอย่างไรก็ให้พยายามปฏิบัติอย่างนั้น แล้วก็เป็นผู้ศิษย์ที่มีครู เดินตามหลังครูคือพระพุทธเจ้าของเรา ท่านเป็นผู้วิเศษเลิศโลก เราก็เดินตามทางแห่งความวิเศษของท่าน ก็จะถึงความพิเศษเลิศเลอเหมือนกันกับท่านนั้นแล นี่เป็นของสำคัญ

วัตถุทานที่ท่านทั้งหลายบริจาคมาอย่างปัจจัยเหล่านี้ ที่ถวายหลวงพ่อก่อนนี้ จึงขอเรียนให้ท่านทั้งหลายทราบ โดยที่เคยทำอย่างนี้ตลอดมาตั้งแต่สร้างวัดป่าบ้านตาด มีการบริจาคตลอด แต่ไม่ค่อยได้พูดค่อยโฆษณาแยะ โฆษณาหาอะไร ความจนเวลาเกิดขึ้นในแต่ละบุคคลไม่เห็นมันโฆษณา มันก็จนได้มันก็ทุกข์ได้ ความดีเราทำลงไปไม่เห็นโฆษณาก็เป็นความดีได้ เป็นความสุขได้ เป็นความสะดวกได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นต้องโฆษณา เราได้นำวัตถุทานที่ท่านทั้งหลายบริจาคนี้แลไปช่วยโลกสงสารเวลานี้ ช่วยทุกแห่งทุกหน ช่วยหลายด้านหลายทางรอบด้านเลย

อันดับหนึ่งก็คือโรงพยาบาล เวลานี้ก็จวนจะถึงร้อยโรงแล้ว แต่ละโรงนี้เป็นล้าน ๆ ล้าน ๆ ที่ช่วยเพราะโรงพยาบาลเป็นจุดจำเป็นมากของชีวิตสัตว์โลกนี้อยู่ที่โรงพยาบาล โรงพยาบาลก็อยู่กับหมอ หมอก็อยู่กับเครื่องมือ ถ้าไม่มีเครื่องมือหมอก็ก้าวไม่ออก คนไข้ก็ผิดหวัง เพราะฉะนั้นจึงต้องช่วยทางเครื่องมือ ไม่ว่าจะ

เครื่องมือชนิดใดก็ตาม เมื่อเห็นความจำเป็นแล้วก็นำสิ่งนั้นเข้ามา ๆ ตลอดถึงตึก ไม่มีที่อยู่คับแคบก็ปลูกให้สร้างให้เต็มกำลังความสามารถของตน จากนั้นก็โรงรำโรง เรียน สถานสงเคราะห์ สถานที่ทำการงานนงราชการต่าง ๆ ที่ไหนมีความบกพร่องต้องการมาติดต่อเรา เราก็ให้เป็นลำดับลำดับเรื่อยมา

ปัจจัยทุกบาททุกสตางค์จึงตกไปเพื่อโลกเพื่อสงสารทั้งนั้น ให้สมกับความที่ ว่า ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมที่เต็มไปด้วยเมตตาต่อโลก เราดำเนินตามหลัก ธรรมของพระพุทธเจ้า เราก็ดำเนินอย่างนั้นด้วยความเมตตาต่อโลกเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นของมีมากมีน้อยสำหรับวัดเราจึงไม่มีอะไรเก็บไว้เลย ไม่เก็บ ฟังแต่ว่า ไม่เก็บไว้เลย มีเท่าไรเป็นหมดถึงไหนถึงกันเฉลี่ยเพื่อแม่ ที่ไหนต่ำก็เฉลี่ยลงไป เฉลี่ย ลงไป ถ้าเป็นดินก็เฉลี่ยลงไปต่ำให้สม่ำเสมอขึ้นมาหรือตื้นขึ้นมาบ้าง ทุกข์มีมาก ก็ให้มีน้อยขึ้นมา ถ้ามีน้อยก็ให้หมดไป ๆ เพราะความช่วยเหลือนั้นแล

มนุษย์เราอยู่ร่วมกันนี้ต้องอาศัยการเสียสละ การเห็นแก่เนื้อแก่ตัว เห็นแก่ได้ แก่เอาอย่างนี้ไม่ใช่เรื่องของมนุษย์ เป็นเรื่องของสัตว์กตัญญูกันกิน เห็นแก่ตัว กอบ โภจ ริดไถ ได้ทำไต่เอาทำนั้นอย่างนี้ใช้ไม่ได้ เป็นมนุษย์ที่จิตซัดมากที่สุดในหาคคุณค่าไม่ได้ สังคมก็เป็นสังคมที่หาคคุณค่าไม่ได้ มนุษย์ที่มีคุณค่าก็เพราะมีธรรมเข้าเจือปน แทรกแซงอยู่ภายในนั้น จึงมีการเสียสละการเมตตาสงสาร การสงเคราะห์ซึ่งกันและ กัน การให้อภัยกัน นี้คือมนุษย์ สังคมมนุษย์อยู่ร่วมกันยอมอยู่ด้วยกันเป็นสุข

ไม่มีละเรื่องชาติชั้นวรรณะ นั้นตั้งขึ้นเฉย ๆ นั้นแหละ มันเกิดขึ้นมาด้วยบุญ ด้วยกรรมเหมือนกันหมด ทุกสัตว์ทุกบุคคลไม่มีเลือกเว้นแม้แต่รายเดียว เกิดขึ้นมา ด้วยอำนาจแห่งกรรม กรรมดีกรรมชั่วพาให้เกิดขึ้นมาเป็นสัตว์เป็นบุคคล เป็น มนุษย์มาเทวดาอินทร์พรหมทั้งหลาย ล้วนแล้วตั้งแต่กรรมพาให้เกิดให้เป็นทั้งนั้น ไม่ใช่ชาติชั้นวรรณะพาให้เกิดพาให้เป็น พาให้ดีพาให้ชั่ว มันเป็นเรื่องความดีความ ชั่วของคนที่ทำขึ้นจากเจ้าของนี้แล มาทำลายเจ้าของก็คือความชั่วที่เจ้าของสร้างขึ้น มาเอง มาทำดีมีความสุขแก่เจ้าของหนุนเจ้าของให้มีความสุขความเจริญ ก็คือความ ดีที่เจ้าของสร้างขึ้นมาเอง ไม่ใช่ชาติชั้นวรรณะเป็นผู้สร้าง ให้พากันเข้าใจ

เรื่องชาติชั้นวรรณะนั้นตั้งไว้เป็นธรรมดา แม้แต่ไก่เข็กก็มีชื่อ นี้ก็ต้องตั้งมีชื่อ เป็นธรรมดา แต่เราอย่าไปยึดถือจนกระทั่งเกิดทิฐิมานะดูถูกเหยียดหยามกัน ว่าชั้น นั้นชั้นนี้ วรรณะนั้นวรรณะนี้ อย่างนั้นใช้ไม่ได้เลย ไม่ถูกทางของพระพุทธเจ้า ไม่ถูก ทางของมนุษย์ที่เกิดมาด้วยกรรมเหมือนกัน มนุษย์นี้เกิดขึ้นมาจากกรรม กรรมดี กรรมชั่วตกแต่งพาให้เกิด เช่นอย่างเราเกิดมาอยู่ที่นี่ เราก็ไม่ทราบที่เรามาจากภพใด

ชาติใด หากแน่นอนในเรื่องการเกิด เกิดมาจากภพชาติก่อน และเวลาตายไปแล้วเราจะไปเกิดเป็นอะไร ๆ นี้เราก็ไม่แน่นอน

การสร้างความแน่นอนให้ตน ด้วยการสร้างบุญสร้างกุศลนี้แหละเป็นสิ่งที่แน่นอนมากที่สุด พระพุทธเจ้าสร้างความแน่นอนให้โลกได้แก่การแนะนำสั่งสอนให้รู้จักดีจักชั่ว และพยายามละความชั่วและทำความดีอยู่โดยสม่ำเสมอ ไม่ละไม่ปล่อยวาง

ใจเป็นของสำคัญมากนะ ไม่มีอะไรยิ่งกว่าใจ สมบัติเงินทองข้าวของเป็นบริษัทบริวารของใจ ถ้าใจมีบุญมีกุศล ใจมีอรรถมีธรรม สมบัติเงินทองข้าวของก็มาเป็นเครื่องสนับสนุน ให้ได้รับความสะดวกในการสร้างตัวเองให้เป็นคนดี สมบัติเหล่านั้นก็มาสนับสนุนให้คนเป็นคนดี เป็นความสุขได้ ถ้าเราไม่มีธรรมเสียอย่างเดียว มีแต่กิเลสเข้าไปขยำขยี้แล้ว ได้มาเท่าไรก็ให้กิเลสเอาไปกลืนกินหมด ๆ สุดท้ายเจ้าของตายแล้วไม่มีอะไร

ดังที่พูดเมื่อวานนี้ หรือวานขึ้นวันไหนก็ไม่รู้ น่าจะเป็นเมื่อวานนี้ เงินทองข้าวของกองเท่าภูเขาเขาก็ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร ผิงไว้ในดินมันก็อยู่ในดินเสีย เอาไปมอบไว้ที่ไหน เก็บไว้ที่ไหน มันก็อยู่ที่นั่นเสีย มันไม่ไปสวรรค์นิพพานกับเจ้าของ และไม่ส่งเจ้าของไปสวรรค์นิพพาน นี่ความตระหนี่ถี่เหนียวมันทำโทษเจ้าของดังที่แสดงเมื่อวานนี้

เรื่องนิทานไอ้หมาดำ เศรษฐีขี้ขี้เหนียว ได้อะไรมาแต่เก็บหอมรอมริบเก็บได้มาก ๆ แล้วขโมยไปผิงไว้ที่นั่นที่นี้ ไม่ให้ลูกให้หลานทราบเลย ใส่ไหกระเทียมหรืออะไร คอรัต ๆ นั่น เงินแต่ก่อนเป็นเงินเหรียญ เต็มไหแล้วก็ไปผิงไว้ ๆ ที่นี้เวลาตายแล้วเลยมาเป็นหมาดำ ก็ยังดีนะเป็นหมาดำ เพราะแกไม่ได้สร้างความชั่วช้ำลามกอย่างอื่น เป็นแต่ความตระหนี่ถี่เหนียวตัดสินแดนแก่เท่านั้นจึงให้มาเป็นหมาดำ ถ้าแกสร้างความชั่วด้วยแล้วก็ยิ่งจะเป็นเปรตเป็นผี ดีไม่ดีตกนรกไม่ได้ขึ้นจนกระทั่งปานนี้ก็ได้อ แต่นี้แกไม่ไปตกนรก แกมาเป็นหมาดำ มาเกิดเป็นหมาดำบุญก็ช่วยแก มาเกิดในสกุลลูกเจ้าของเอง

พระพุทธเจ้าเสด็จไปบิณฑบาตทรงพบเข้า โอ ! ตายนี้อานนท์ เศรษฐีที่ร่ำรวยในความตระหนี่ถี่เหนียวนั้น ตายแล้วแทนที่แกจะไปสวรรค์นิพพาน เพราะความเป็นเศรษฐีของแก กลับมาเป็นหมาดำ นี่เห็นไหม นอนอยู่ที่นี่ ชี้พระหัตถ์ให้พระอานนท์ดู นี่ละหมาดำตัวนี้แหละ เป็นนันทเศรษฐี มาเกิดกับสกุลลูกของตัวเอง แล้วพระอานนท์ก็ทูลถามว่าจะปฏิบัติอย่างไรต่อไปกับหมาดำตัวนี้ ถึงจะได้รับผลประโยชน์ก็ต้องให้ลูกของนันทเศรษฐีนั้นแล ทำตัวเป็นลูกของหมาดำตัวนี้ ต้องประจบประแจง

เพราะหมาดำตัวนี้รู้ภาษาภาษามนุษย์ได้ดี เนื่องจากแต่ก่อนแกเป็นเศรษฐี แก เป็นมนุษย์ ภาษามนุษย์ยังไม่เลือนรางจางไปจากจิตใจ แกจำได้ทุกคำนั้นแหละ แล้วก็ให้ประจบประแจงแก ปฏิบัติอุปถัมภ์หมาดำตัวนั้นเป็นเหมือนกับ**นันทเศรษฐี** อะไรก็ให้เรียกว่าพ่อทั้งนั้น ว่าคุณพ่อ ๆ ถ้าออกซื้อก็คุณพ่อดำว้างั้น อะไรก็คุณพ่อ ๆ ประจบประแจงอุปถัมภ์อุปถัมภ์เหมือนกับอุปถัมภ์อุปถัมภ์คุณดูแลพ่อของตัว คือ**นันทเศรษฐี**นั่นแล ทีนี้หมาดำตัวนี้เห็นใจ

แล้วก็มาประจบประแจงขอเงินขอทองจากหมาดำตัวนี้ ว่าคุณพ่อเอาเงินไปไว้ที่ไหน ลูกทุกซัจนมากเวลานี้ไม่มีเงินมีทองใช้สอยเลย แล้วคุณพ่อเอาไปเก็บไว้ที่ไหนบ้าง ขอให้คุณพ่อบอกลูก จะได้นำเงินนั้นมาทำเป็นประโยชน์ หมาดำตัวนั้นก็พาไปไปที่ตะกุดดินปู้บ ๆ ตรงนั้น ขุดลงไปนี่ ไทกระเทียมเท่านั้น ๆ หมาดำตัวนั้นตะกุดที่ตรงไหน ขุดลงตรงนั้นมีแต่เงินอยู่ในไทกระเทียมนั้นแหละ ไทกระเทียมหรือไหอะไรเราก็จำชื่อไม่ได้ แต่ท่านเรียกในหนังสือเล่มนั้นดูว่าเป็นไทกระเทียมนะ คอรัต ๆ นะ เงินเต็มอยู่ในนั้น พอไปตะกุดที่ไหนขุดขึ้นมาก็มีแต่เงิน มีแต่ไหเงิน ๆ รอบบ้าน

แกไม่บอกให้ใครทราบสักคนเดียวเลยนะ แกขโมยไปฝังไว้ นั้นแหละเวลาแกตายแกจึงเป็นหมาดำ แต่แกก็มีวาสนามาเกิดกับสกุลลูก ทีนี้ลูกก็ไปขุดเอา ๆ ได้มาก็ทำบุญกุศลอุทิศให้คุณพ่อดำ คุณพ่อดำตัวนั้นแหละตัว**นันทเศรษฐี**นั้น ให้ได้บุญได้กุศล มีส่วนแห่งกุศลที่ตนได้เป็นเจ้าของเงินเหล่านี้ไว้ เก็บเงินเหล่านี้ไว้แล้วลูกนำมาทำประโยชน์ พระพุทธเจ้าว่าใจไม่ใช่เป็นของตาย ไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคลรับกองบุญกองกุศลได้ทั้งนั้นแหละ ให้ทำความดีต่อกัน พวกลูกทั้งหลายในสกุลนั้นก็ทำบุญให้ทานอุทิศส่วนกุศลให้หมาดำตัวนั้น ต่อจากนั้นไปท่านไม่อธิบายต่อว่าหมาดำตัวนั้นตายแล้วไปที่ไหนอีก เราก็เลยไม่ได้พูด

อันนี้ท่านพูดถึงเรื่องโทษแห่งความตระหนี่ของคน จนไปเกิดเป็นหมาดำเป็น อย่างน้อย มากกว่านั้นไปเกิดเป็นเปรตเป็นผี เป็นงูเป็นตุ๊กแก เป็นอะไรมาเฝ้าทรัพย์สมบัติอยู่นั้น มีมากนะ นี่ละความตระหนี่มันเคยตัดสันดานคนมามากต่อมากแล้วให้พากันระมัดระวัง พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วไม่เป็นอย่างอื่น ต้องเป็นอย่างนั้นแน่นอน ใจนี้เป็นของสำคัญ จะพาเป็นเปรตเป็นผี เป็นหมาดำหมาขาวก็ตัวนี้แหละ ไม่ใช่ตัวไหนนะ

สมบัติเงินทองร่างกายนี้แตกลงไปแล้วก็กลายเป็นดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟ ไป แต่ใจนี้ไม่สลาย ออกจากภพนี้ไปสู่ภพนั้น ออกจากภพนั้นไปสู่ภพนั้น ด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกรรมดีชั่วของตน เราจึงต้องได้พยายามประคับประคองจิตใจของเราให้ดีให้มีหลัก อยู่ในบ้านในเรือน ครอบครัวย้ำเรือนของเรา ครอบครั

หนึ่ง ๆ เราเป็นลูกชาวพุทธ อย่าลืมพุทธโธ ฝังไว้ภายในใจเสมอ ไปประกอบหน้าที่ การงานที่ไหน ๆ ก็ตาม ให้อุบายธรรมิกพุทธโธ ๆ อยู่ในใจนี้แหละ เราจะชุ่มเย็นภายในจิตใจของเรา นี้เรียกว่า ใจมีหลัก มีหลักยึด

อย่าให้ใจเลื่อนลอย ถ้าใจเลื่อนลอยแล้วตายไปแล้วมันไปจม ไม่ใช่ของดี ตายผิดตายพลาด เกิดที่ไหนก็เกิดผิดเกิดพลาด ไม่ใช่ของดี ความผิดพลาดนำมาซึ่ง ความทุกข์ทั้งนั้นแหละ ให้เกิดถูกต้องดีงาม เกิดสถานที่ดีคติที่เหมาะสม เรียกว่าถูกต้องดีงาม แล้วก็มีสุขความเจริญ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้แล้วไปปฏิบัติ

หลวงตาก็นาน ๆ ได้มาที่หนึ่ง นาน ๆ ได้มาที่หนึ่ง อยู่ที่ไหนไม่ว่างแหละ สงเคราะห์โลกนั่นเอง เราสงเคราะห์ด้วยความเมตตาจริง ๆ เราพูดได้เต็มปาก ถอดออกมาจากหัวใจมาพูด ความเมตตาต่อโลกนี้ เหลือล้นพันประมาณครอบโลกธาตุ เพราะฉะนั้นจึงมีอะไรก็ได้ ขอให้เงินทองเท่าภูเขาสักสามกองสักกองนี้ก็ไม่น่าจะถึง ๕ วันหมดเลยแหละ กวาดทีเดียว ที่ไหนต่ำ ๆ คือที่มีทุกข์มากทุกข์น้อยเรียกว่าที่ต่ำมากต่ำน้อย กวาดเงินทองเท่าภูเขานั้น เฉลี่ยลงไป ๆ ถมกันลงไป เหมือนกับเขาถมดินที่ต่ำให้สูงขึ้น ๆ ใครมีทุกข์มากก็ให้เฉลี่ยเพื่อแผ้วให้กัน มีทุกข์น้อยขึ้นมา เรียกว่าเฉลี่ยดินลงไป ถมดินลงไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นแหละ

นี่เราก็เฉลี่ยเงินเฉลี่ยทองลงไปช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีเท่าไรเป็นหมด ๆ เพราะอำนาจแห่งความเมตตาที่รุนแรง วัตถุประสงค์ของเงินทองมีมากเท่าไร ความเมตตา นี้จะกวาดให้สม่ำเสมอไปหมด ไม่เหมือนความตระหนี่ที่มีมากเท่าไรยิ่งพอกพูนขึ้น โดยลำดับ ตายแล้วจะไปเป็นหมาดำหมาขาวไม่สนใจ ขอให้ได้ตระหนี่ก็พออย่างนี้ใช้ไม่ได้ ยกตัวอย่างวันนี้ได้ยกตัวอย่างหมาดำมาให้เราทั้งหลายฟัง ใครอยากเป็นหมาดำก็ให้ตระหนี่มาก ๆ ใครอยากเป็นเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมก็ให้มีความเสียสละ แยกความตระหนี่ที่เหนียวนั้นออกไปทำบุญให้ทาน

การสร้างคุณงามความดีทุกประเภท ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำไว้ว่าต้องมีอุปสรรค มีสิ่งที่มาขัดขวางทุกแง่ทุกมุมไม่มีเว้นแม้ขึ้นเดียวเลย ขึ้นชื่อว่าจะทำความดีแล้ว ก็คือกิเลสที่นั่นแหละ มันกลัวเราจะออกจากอำนาจของมัน เพราะการสร้างคุณงามความดีนี้เป็นทางเดินที่จะออกจากอำนาจความปกครองการกดขี่บังคับของกิเลส ให้หลุดพ้นไปได้ กิเลสจึงหึงหวงจึงกีดกันไม่ให้เราทำในกิจการงานที่ถูกที่ดี เพราะฉะนั้นเราจึงต้องรบกับมัน ไม่อยากให้ทานก็ให้ มันไม่อยากให้ เราให้ มันอยากให้น้อย เราให้มาก ไม่อยากไปก็ไป ไปทำความดี ไม่อยากอยู่ก็อยู่ อยู่เพื่อทำความดี

ฝึกกันอยู่ตลอดเวลาเรียกว่า ผู้รบกับข้าศึก คือกิเลสอันเป็นข้าศึกแก่ตัวของเราเอง เราก็รบข้าศึกที่มีอยู่ในตัวของเราเองให้เบาบางลงไป ต่อไปความเคยชินของ

เรามีทางดั่งงามของเราก็กว้างออกไป ๆ ทีนี้เราจะทำคุณงามความดีประเภทใด ใจมันลื่นไปเลยทีเดียวนี่ เพราะความเคยชินให้พากันจำเอาไว้แล้วให้ไปทำ

ทุกซีกก็ตามเถอะ เราอย่าเอาความทุกข์มาอวดมาอ้าง มากี่ตมกัันการสร้าง ความดีของเรา นี่ก็คือกลอุบายของกิเลส เวลามันจะสร้างความชั่วช้าลามก มันไม่เห็นว่ามีว่าจน มันทำได้ทั้งนั้น ทำได้ด้วยความอยาก ทำด้วยความเต็มใจถ้ากิเลสพา ทำ ทำด้วยความเต็มใจทุกอย่าง ถ้าให้ธรรมพาทำ กิเลสมากี่ตมาขวางไม่ให้เต็มใจทำ นี่ก็คือกิเลสมันกีดมันขวางให้จำข้อนีเอาไว้นะ

เราต้องได้รับได้รากับกิเลสทุกประเภทนั้นแหละ กิเลสมีมากหนามาก ไม่อยากทำเลยขึ้นชื่อว่าความดี ไม่เชื่อเลย ขึ้นชื่อว่าบุญบาปนรกสวรรค์ ไม่เชื่อเลยนี้ เรียกว่าบาปมันหนามากที่สุด ทีนี้เวลาเราสร้างความดีเข้าไป สิ่งนี้จะค่อยเปิดทางให้ เรา ๆ เรื่อย ๆ ความเชื่อบุญเชื่อกรรมก็มีหนักขึ้น ๆ ต่อไปจิตใจมีแต่จะไปดีทำดีเดียว มีแต่จะทำบุญทำกุศลอย่างเดียว ไหลไปเลย ๆ นี่ละทางเดินของธรรมเมื่อชำระกิเลส ออกมาน้อยแล้วจะเป็นความราบรื่นดั่งงาม

กิเลสนี้จะต้องติดสอยห้อยตามกีดขวางอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งถึงที่สุด วิมุตติพระนิพพานเสียเมื่อไรแล้ว กิเลสจึงเข้าไปเกี่ยวข้องไม่ได้เลย นั่นหมดวิสัยของ กิเลส นอกจากนั้นกิเลสกีดขวางทั้งนั้น ส่วนหยาบก็กีดขวางหนัก ส่วนกลางก็กีดขวาง อย่างกลาง ส่วนละเอียดก็กีดขวางอย่างละเอียดอยู่นั้นตลอดไป จนกระทั่งไม่มีกิเลส ตัวใดตกค้างอยู่ในจิตใจเลย นั่นแหละโล่งไปหมด เมื่อโล่งไปหมดแล้วจิตใจของท่านผู้สิ้นกิเลสมีความตระหนี่ถี่เหนียวกิเลสตัณหาเป็นสำคัญ ออกหมดจากใจแล้ว ใจโล่งไปหมดเลย

ที่ใจตีบตันอันตู่เพราะกิเลสบีบบังคับ พอลากกิเลสลงเผา เผาศพของกิเลส หมดแล้วไม่มีอะไรปิดบังลึกลับภายในจิตใจ ไม่มีอะไรบีบบังคับจิตใจ กลายเป็นจิตใจ ที่โล่งโล่งไปหมด นั่นแหละใจพระพุทธเจ้าเป็นใจที่โล่งโล่ง ใจพระสาวกท่านเป็นใจที่ โล่งโล่ง ที่เรียกว่า นิพพานัน ปรมิ สุข ก็คือใจที่โล่งโล่งที่สุดหาความทุกข์ไม่มีแม้แต่นิดเดียว นี่แหละทางเดินของจอมปราชญ์ท่านเดินอย่างนี้ เราเป็นลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้าให้พากันพยายาม

การสร้างความดี อย่าลืมนะเราจะสร้างอะไรก็ตาม ให้สังเกตดูจิตของเรา มันจะมีสิ่งกีดขวางจนได้แหละ ที่ให้ทำอย่างสะดวกสบายนั้นไม่มี ต้องมีสิ่งกีดขวางมาก น้อย ขึ้นชื่อว่าจะทำความดี ความคิดของเรานั้นแหละมันแทรกขึ้นมา คือกิเลสแทรก ธรรม อย่างวันนี้เราจะไปวัด ไปได้หรือวันนี้มีธุระจะไปในั้นไปนี่ จะไปในั้นไปนี่คือไป งานของกิเลส งานของธรรมมันไม่ให้ไปทำ ถ้าจะไปทำบุญให้ทาน เดี่ยวทานมาก ๆ

มันหมดนะ มันจะหมดจากปากกิเลสนั้นแหละ กิเลสมันหวงไม่ยากให้หมดจากปากมัน มันก็ไม่ให้เราให้ทาน

ที่นี้ให้แย่งมัน แย่งมันดังที่พูดเมื่อ ๒-๓ วันนี่ สมมุติว่าเราจะให้เงินไปทานสัก ๑ บาท กิเลสมันกำเอาไว้ ๆ จนกระทั่งเงินกระดาษสมัยทุกวันนี้เปื่อยไปหมด เพราะเห็งื่อ กำแล้วกำเล่า จนเปียกไปหมดไม่ได้ทาน กิเลสเลยไม่ได้กินเพราะกระดาษนั้นมันเปื่อยแล้ว กิเลสจะเอาไปกินก็ไม่ได้ จะเอาไปทำบุญให้ทานก็ไม่ได้

เพื่อความถูกต้องดีงาม เราอยากจะให้ทานเท่าไรให้ทานเท่านั้น เสียสละไปเท่านั้น กิเลสมาหึงมาหวงมาห้วงมาโยมมากัดมากั้มไม่ยอมมัน เออวันนี้จะให้ทานหนึ่งบาท กิเลสมันว่ามันจะหมด เอาให้ทานสองบาท เอ้า กิเลสมันว่ามันจะหมดจริง ๆ ก็ฟาดให้ทานสี่บาทขึ้นไปเรื่อย ๆ กิเลสหมอบเลย หลายครั้งหลายหนกิเลสหมอบ นั้นเราไม่หมอบไม่จน

การทำบุญให้ทานไม่จน คนเราไม่มีทางจน หากมีอยู่ในนั้นเพราะฉะนั้นจึงว่าโลกุตระธรรม แปลว่าธรรมเหนือโลก ผิดคาดผิดหมายผิดความดันเดาของโลกทั้งนั้นแหละ เรื่องธรรมเหนือโลกแล้วใครไปคาดไปเดาไม่ได้นะ เป็นสิ่งที่สุตวิสัยของโลกที่จะคิดจะอ่านได้ บุญกุศลนี้ช่วยโลกช่วยอย่างนั้นแหละ

วันนี้แสดงธรรมให้พี่น้องทั้งหลายฟังพอเป็นคติเครื่องเตือนใจ ขอได้นำไปประพฤติปฏิบัติในบ้านในเรือน ในจิตใจของตน และขอความสุขความสวัสดิ์จึงมีแก่พี่น้องทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ

ไปไหนอย่าลืมพุทโธนะ ไปนี้ไปบ้านอย่าลืมพุทโธ เดี่ยวไอ้ดำมันจะติดตามไปให้พุทโธหายนะ ถ้าไอ้ดำติดตามแล้วพุทโธหายทั้งนั้นแหละ ระวังไอ้ดำมันจะไปกัดพุทโธขาดหมดนะ

ต่อไปนี้จะให้พร